

Sygn. akt I ACa 11/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SSA Regina Kurek SSA Robert Jurga
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej we W.**

przeciwko **Zespołowi (...) we W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 2 lipca 2014 r. sygn. akt I C 1496/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 700zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 11/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zasądził od Zespołu (...) we W. na rzecz (...) S.A. we W. kwotę 82.067,04 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2014 r., oddalił żądanie zasądzenia kwoty 173,17 zł oraz zasądził od Zespołu (...) we W. na rzecz (...) S.A. we W. kwotę 7.738 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając powyższe orzeczenie sąd I instancji ustalił, że strony zawarły w dniu 26 września 2012 r. trzy umowy na dostawę przez powoda pozwanemu leków, zaś w dniu 17 października 2012 r. dwie kolejne umowy. W wykonaniu tychże umów powód wystawił faktury VAT za dostarczone pozwanemu leki na łączną kwotę 70.863,22 zł, a wobec braku zapłaty należności objętych tymi fakturami pismem z dnia 12 marca 2014 r. wezwał pozwanego do zapłaty w

terminie do dnia 19 marca 2014 r. kwoty 70.863,22 zł tytułem należności głównej oraz kwoty 11.001,85 zł tytułem odsetek za opóźnienie.

W swych rozważaniach sąd I instancji wskazał, że okoliczności faktyczne pozostawały bezsporne, pozwany nie kwestionował istnienia swego długu, a jedynie wnosił o rozłożenie tej należności na raty powołując się na swą złą sytuację finansową. Zdaniem Sądu Okręgowego brak było podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c. Sąd wskazał, że pozwany powoływał się wprawdzie na swą złą sytuację finansową, jednak nie przedstawił żadnych dowodów dla jej wykazania, nadto rozłożenie świadczenia na raty nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, a znaczące opóźnienie w płatności należności oraz wnioskowany sposób rozłożenia na raty, z których pierwsza miałaby być płatna dopiero 1 grudnia 2014 r. mogłoby rzutować na płynność finansową strony powodowej. Brak było też podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Sama zła sytuacja finansowa pozwanego nie stanowi dostatecznej przesłanki do takiego orzeczenia, pozwany twierdzi, że w złej sytuacji finansowej znajduje się od dłuższego czasu, zatem musiał mieć świadomość, że może mieć trudności w wykonaniu zobowiązania wobec powoda.

Wyrok powyższy w części uwzględniającej powództwo i orzekającej o kosztach procesu został zaskarżony przez stronę pozwaną, która zarzuciła naruszenie przepisu art. 320 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nierozłożenie zasądzonego od pozwanego świadczenia na raty oraz naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie pomimo wystąpienia przesłanek do odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu. W konkluzji strona pozwana domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez rozłożenie zasądzonej kwoty na 6 miesięcznych równych rat, płatnych od dnia 1 grudnia 2014 r. oraz przez odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu.

Strona powodowa wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Pozwany w apelacji złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z kserokopii jego sprawozdania finansowego za rok 2013 r. Brak było podstaw do uwzględnienia tego wniosku. Przede wszystkim wniosek taki mógł być zgłoszony przed sądem I instancji, gdyż niewątpliwie już wówczas sprawozdanie to istniało. Wraz z nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym sąd I instancji doręczył pozwanemu obszernie pouczenie dotyczące m.in. obowiązku zgłoszenia w sprzeciwie od nakazu zapłaty okoliczności faktycznych i dowodów oraz skutków ich zgłoszenia z opóźnieniem. W konsekwencji dowód wnioskowany w apelacji został pominięty jako spóźniony (art. 381 k.p.c.).

Jak wskazał sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z uwagi na zgłoszony w sprawie od nakazu zapłaty wniosek o rozłożenie świadczenia na raty, odwołujący się do złej kondycji finansowej pozwanego, sąd wezwał na rozprawę jego dyrektora w celu przesłuchania w charakterze strony, jednak sam pozwany wniósł o pominięcie tego dowodu. Wprawdzie jest faktem powszechnie znanym, że kondycja finansowa znacznej części zakładów leczniczych jest zła, nie daje to jednak podstaw do przyjęcia, bez konieczności dowodzenia tego faktu, że sytuacja taka dotyczy również pozwanego. Jednak nawet przyjęcie, że pozwany jest w złej kondycji finansowej, nie dawałoby dostatecznych podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c. Z niekwestionowanych przez pozwanego twierdzeń powoda wynika, że terminy płatności poszczególnych faktur przypadały na okres od 23 marca 2012 r. do 25 lipca 2013 r. Pozwany nie twierdzi, że podejmował jakiegokolwiek negocjacje z powodem mające na celu prolongatę tego terminu. Nie wskazuje też na żadne przesłanki mogące dać podstawy do przyjęcia, że jest w stanie zapłacić dochodzone należności w ratach i terminach przez siebie proponowanych. Co więcej, gdyby uwzględnić wniosek o rozłożenie płatności na raty, to do daty rozpoznania apelacji upłynąłby termin zapłaty czterech z sześciu miesięcznych rat, a zatem płatności 2/3 części zasądzonego świadczenia. Tymczasem pozwany nie twierdzi, że do tego czasu zapłacił jakąkolwiek część zasądzonej kwoty. Te okoliczności prowadzą do przekonania, że po stronie pozwanego brak jest rzeczywistej woli lub możliwości zapłaty zasądzonej kwoty, zaś zgłoszony wniosek o rozłożenie świadczenia na raty ma wyłącznie na celu odwleczenie egzekucji. Te okoliczności wykluczają zastosowanie art. 320 k.p.c.

Bezzasadnym jest także zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. Trafnie sąd I instancji stwierdza, że sama zła kondycja finansowa strony nie jest dostateczną przesłanką odstąpienia od jej obciążania kosztami procesu. Odstąpienie takie dopuszczalne jest w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Za wypadek taki można by uznać sytuację, gdyby

pozwany podejmował w porozumieniu z powodem starania mające na celu spłatę długu na dogodniejszych dla niego warunkach. Takie okoliczności nie były podnoszone.

Z powyższych przyczyn apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

Orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny z wyżej podanych przyczyn nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę odpowiadającą wynagrodzeniu pełnomocnika powoda w stawce minimalnej określonej stosownie do § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.